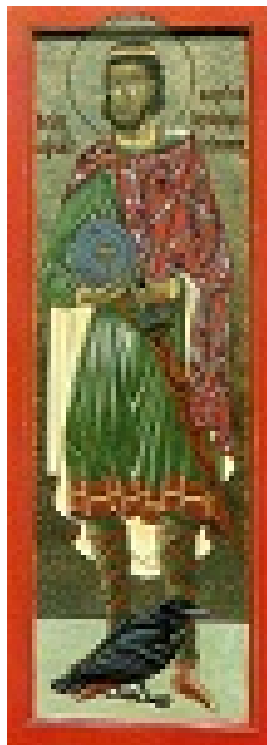

Ορθόδοξος Συναξαριστής :: <https://www.saint.gr>

Άγιος Οσβάλδος

Επισκεφτείτε τον ιστοχώρο μας στην διεύθυνση: <http://www.saint.gr/2297/saint.aspx>
για περισσότερες πληροφορίες για τον βίο (ονόματα, βίντεο, ακολουθίες, φωτογραφίες
κτλ) καθώς και για τυχών ενημερώσεις - διορθώσεις.

Τελευταία ενημέρωση βιογραφίας: 19/9/2019 10:37:00 μμ
Δημιουργία εγγράφου: 27/02/2024 19:52:20

Σύνοψη

Τύπος εορτής: Εορτάζει στις 5 Αυγούστου εκάστου έτους.

Ημ/νια Βίου: 19/9/2019 10:37:00 μμ

Βιογραφία

Ο Άγιος Οσβάλδος (Oswald) ήταν υιός του ειδωλολάτρου Αγγλοσάξωνος βασιλέως της Νορθουμβρίας Εθελφρίδου (Ethelfrith), ο οποίος φονεύθηκε πολεμώντας κατά των επίσης Αγγλοσαξώνων εισβολέων Εδουΐνου (Edwin) και Ρεδαβάλδου (Redwald). Εξ αυτών ο Εδουΐνος έγινε βασιλεύς της Νορθουμβρίας, εξεχριστιανίσθη μαζί με τους υπηκόους του και ετιμήθη υπό του λαού του ως άγιος (βλέπε 4 Οκτωβρίου). Κατά την διάρκεια της βασιλείας του ο Οσβάλδος και οι αδελφοί του μεγάλωσαν εξόριστοι στην Σκωτία, όπου και βαπτίσθηκαν. Μετά τον θάνατο του Εδουΐνου το 633 μ.Χ. οι δύο πρεσβύτεροι αδελφοί του Οσβάλδου έλαβαν ο μιν Οσρικ (Osric) το βασίλειο της Δεΐρας (Deira), ο δε Εανφρίδος (Eanfrid) το βασίλειο της Βερνικίας (Bernicia).

Ατυχώς οι δύο αδελφοί του Οσβάλδου μετά την ανάληψη της εξουσίας λησμόνησαν τον Ουράνιο Βασιλέα και επέστρεψαν στα είδωλα, καταστρέφοντας το Ιεραποστολικό έργο του αγίου βασιλέως Εδουΐνου. Κατά τον όσιο Βέδα η τιμωρία τους ήλθε μέσω του Βρεττανού βασιλέως Καδουάλλα (Cadwalla), ο οποίος τον μιν ένα φόνευσε σε μάχη, τον δε άλλο με δόλο, όταν πήγε να διαπραγματευθεί μαζί του.

Ο Οσβάλδος δημιούργησε ένα μικρό στρατό με σκοπό να διώξη τον Καδουάλλα, που κυβέρνησε τυραννικά την Νορθουμβρία επί ένα χρόνο. Την προηγούμενη της συγκρούσεως ο Οσβάλδος διέταξε την κατασκευή ενός τεράστιου ξύλινου σταυρού, τον οποίο ύψωσε στην κορυφή μικρού λόφου που δέσποζε στο πεδίο της μάχης. Μπροστά στον σταυρό αυτό προσευχήθηκε γονατιστός ο Οσβάλδος και εναπέθεσε τις ελπίδες του στον Θεό. Πράγματι με την βοήθεια του Θεού νίκησε τον πολύ μεγαλύτερο εχθρικό στρατό και σκότωσε τον Καδουάλλα το 634 μ.Χ. Έκτοτε το σημείο που υψώθηκε ο σταυρός εκείνος ωνομάσθηκε Αγρός του Ουρανού (Heavenfelt), διότι όλοι αναγνώρισαν ότι εκεί είχε γίνει ένα μεγάλο θαύμα. Επί σειρά αιώνων οι Χριστιανοί συνήθιζαν να προσκυνούν στον τόπο αυτό και να παίρνουν ως ευλογία μικρά κομμάτια ξύλου από τον σταυρό ή και από τα βρύα που φύτρωναν πάνω του. Αν κάπου υπήρχε ασθενής, επικρατούσε η συνήθεια να αγιάζουν νερό με το ξύλο του σταυρού και να το δίνουν στον πάσχοντα. Με τον τρόπο αυτό είχαν γίνει πολλά θαύματα. Επίσης στο σημείο εκείνο οι μοναχοί της γειτονικής μονής του Έξαμ (Hexham), συνήθιζαν να κάνουν αγρυπνία κατά την επέτειο του θανάτου του Οσβάλδου, ενώ αργότερα χτίστηκε και ναός.

Ένα από τα θαύματα που μαρτυρούνται για τον σταυρό εκείνο έγινε σε κάποιον μοναχό της ανωτέρω μονής ονόματι Βότχελμο (Bothelm), ο οποίος είχε σπάσει το χέρι του από πτώσι στον πάγο. Βασανιζόμενος από αφόρητους πόνους έμαθε ότι κάποιος από την αδελφότητα επρόκειτο να επισκεφθή τον σταυρό στον Αγρό του Ουρανού και τον παρεκάλεσε να του φέρη μία ευλογία από αυτόν. Ο μοναχός επέστρεψε στην μονή την ώρα που οι πατέρες έτρωγαν το βραδυνό τους φαγητό και έδωσε στον Βότχελμο ένα από τα βρύα που φύτρωναν πάνω στο ξύλο του Σταυρού. Εκείνος, μη έχοντας που να το βάλη, το τοποθέτησε μέσα στον κόλπο του χιτώνος του πάνω στο στήθος του, όπου και το ξέχασε. Την νύκτα, ενώ κοιμόταν, ένοιωσε κάτι κρύο στην πλευρά του και απλώνοντας το τραυματισμένο χέρι έπιασε το βρύο. Τότε διεπίστωσε ότι το χέρι του ήταν γερό.

Το 635 μ.Χ. ο βασιλεύς Οσβάλδος ζήτησε από τους γέροντες της μονής της Αϊόνα στην Σκωτία να στείλουν στην χώρα του έναν επίσκοπο, για να κηρύξη τον Χριστιανισμό και να αποκαταστήσει την τάξη που είχε διασαλευθεί με την αποστασία των αδελφών του. Οι Σκώτοι έστειλαν αρχικά τον μοναχό Κορμάνο (Cormán), ο οποίος όμως - φύσει αυστηρός - απέτυχε στις σχέσεις του με τους Αγγλοσάξωνες. Μετά το γεγονός αυτό έγινε Σύνοδος και αποφασίσθηκε να αναλάβει την αποστολή ο άγιος μοναχός Αϊδανός (Aidan), ο οποίος και χειροτονήθηκε επίσκοπος (βλέπε 31 Αυγούστου).

Ο επίσκοπος Αϊδανός ήταν Ιρλανδός. Η ιεραποστολική του μέθοδος ήταν αποτελεσματική και συντόμως βαπτίσθηκαν χιλιάδες ειδωλολάτρες. Ο βασιλεύς Οσβάλδος δώρησε στον επίσκοπο Αϊδανό την νήσο Λίντισφαρν, για επισκοπική του έδρα. Η συνεργασία της ευλογημένης αυτής δυάδος, έφερε πλούσιους καρπούς: Κτίσθηκαν ναοί, δωρήθηκαν εδάφη για την δημιουργία μονών, καλλιεργήθηκαν οι τέχνες και τα γράμματα, άρχισαν να υποχωρούν τα βάρβαρα ήθη.

Και οι δύο ηγέτες της χώρας, πολιτικός και θρησκευτικός, ήσαν υποδείγματα αρετής. Ο επίσκοπος, αν και γέρων, αρνιόταν πεισματικά να χρησιμοποιήσει άλογο στις μετακινήσεις του. Σκοπός της ζωής του ήταν η ιεραποστολή. Επειδή στην αρχή δεν γνώριζε την αγγλική γλώσσα, ο βασιλεύς Οσβάλδος, που είχε μεγαλώσει στην Σκωτία, τον συνώδευε στις περιοδείες του και μετέφραζε τα κηρύγματά του. Θεωρείται ο φωτιστής της βορείου Βρετανίας, διότι το έργο του άγιου Αυγουστίνου (βλέπε 26 Μαΐου) δεν είχε προχωρήσει τόσο βόρεια. Κέντρο της ιεραποστολικής και επισκοπικής του δράσεως ήταν η μονή της νήσου Λίντισφαρν, η όποια πολλούς νέους εμόρφωσε και μεγάλους αγίους ανέδειξε. Παράλληλα ο Οσβάλδος, αν και ηγεμών, ήταν ταπεινός, φιλεύσπλαχνος και ελεήμων. Αναφέρεται το ακόλουθο χαρακτηριστικό περιστατικό: Κάποιο Πάσχα, ο βασιλεύς συνέτρωγε με τον επίσκοπο. Μπροστά τους βρισκόταν ένας περίτεχνος ασημένιος δίσκος γεμάτος εκλεκτά φαγητά. Κάποια στιγμή πληροφόρησαν τον βασιλέα ότι στην πύλη του παλατιού είχαν έλθει πτωχοί που περίμεναν την ελεημοσύνη του. Αμέσως ο Οσβάλδος έδωσε τον δίσκο σε έναν υπασπιστή με την εντολή, αφού μοιράσει τα φαγητά, να κόψει τον δίσκο σε μικρά τεμάχια και να τα μοιράσει ελεημοσύνη. Ο επίσκοπος Αϊδανός συγκινημένος έπιασε το δεξί χέρι του ευσεβούς μονάρχου και ανεφώνησε: «Είθε τούτο το χέρι να είναι πάντα δυνατό και δοξασμένο». Όπως θα δούμε, η ευχή αυτή εκπληρώθηκε αργότερα, μετά τον θάνατο του βασιλέως.

Ο Οσβάλδος με την σύνεσι και την αγιότητά του ένωσε τα βασίλεια της Δεΐρας και της Βερνικίας. Στις 5 Αυγούστου του έτους 642 μ.Χ. έπεσε σε μάχη εναντίον του ειδωλάτρου βασιλέως των Μερκιανών Πέντα (Penda) αμυνόμενος της πίστεως και της πατρίδος του. Ήταν μόλις 38 ετών. Το τέλος του υπήρξε μαρτυρικό. Ενώ αυτός ακόμη προσευχόταν για τις ψυχές των σωματοφυλάκων του που είχαν όλοι σκοτωθεί, οι ειδωλολάτρες τον απεκεφάλισαν και κατά διαταγήν του Πέντα ετεμάχισαν τελετουργικά το σώμα του προς τιμήν του θεού τους Γουόντεν (Woden) και ύψωσαν το κεφάλι και τους δύο βραχίονες του πάνω σε ξύλινους πασάλους στο πεδίο της μάχης. Ένα χρόνο αργότερα, όταν ο αδελφός και διάδοχος του Οσβάλδου βασιλεύς Όσγουϊ (Oswy) επανέκτησε την περιοχή, βρήκε τα λείψανα του μάρτυρος αδελφού του, από τα οποία η μεν κάρα και το αριστερό χέρι είχαν υποστή την φυσιολογική φθορά, το δεξιό όμως χέρι (εκείνο για το οποίο είχε ευχηθεί ο επίσκοπος Αϊδανός) βρέθηκε αδιάφθορο. Ο νέος βασιλεύς κατέθεσε το αδιάφθορο δεξί χέρι και τα λείψανα του αριστερού, σε ασημένια λειψανοθήκη, στον ναό του άγιου Πέτρου της πρωτεύουσας Βαμβούργου (Bamburgh), την δε κάρα αποθησαύρισε στον ναό της μονής του Λίντισφαρν. Τα λοιπά λείψανα παραδόθηκαν στο αββαείο του Μπάρννεϊ (Bardney) υπό τις ακόλουθες συνθήκες:

Την μονή αυτή τιμούσε ιδιαίτερα η κόρη του νέου βασιλέως και ανηψιά του Άγιου Οσβάλδου πριγκήπισσα Οστρίδη (Osthryd). Επιθυμούσε λοιπόν τα λείψανα του μάρτυρος θείου της να αναπαυθούν εκεί. Οι Μερκιανοί μοναχοί όμως της μονής, αν και γνώριζαν την αγιότητα του βίου του Οσβάλδου, δεν τα δέχθηκαν για καθαρά φυλετικούς λόγους. Άφησαν λοιπόν την άμαξα που μετέφερε τα λείψανα έξω από την μονή όλη την νύκτα, χωρίς να της επιτρέψουν την είσοδο. Ο Πανάγιος Θεός όμως, θέλοντας αφ' ενός να δοξάση τον δούλο Του και αφ' ετέρου να καταδικάση την κακία του φυλετικού μίσους, έδειξε το εξής θαυμαστό σημείο: Στήλη φωτός από τον ουρανό, ορατή από όλη την επαρχία του Λίντσεϋ (Lindsey), φώτιζε όλη την νύκτα τα τίμια λείψανα. Το πρωί μετανοημένοι οι μοναχοί υποδέχθηκαν με ύμνους τα λείψανα του αγίου και τον ευχαρίστησαν που προτίμησε να αναπαυθή στο μοναστήρι τους. Κατά την τάξη τους έπλυναν τα λείψανα και στην συνέχεια τα τοποθέτησαν σε λάρνακα μέσα στον ναό, υψώνοντας πάνω από την λειψανοθήκη το λάβαρο του μάρτυρος βασιλέως.

Το νερό στο οποίο πλύθηκαν τα άγια λείψανα χύθηκε σε μία γωνία του κοιμητηρίου της μονής. Έκτοτε το χώμα στο σημείο εκείνο φυγάδευε τις ενέργειες των δαιμόνων, όπως αποδεικνύει και το ακόλουθο περιστατικό: Κάποτε η πριγκήπισσα Οστρίδη βρισκόταν στην μονή αυτή. Εκεί την επισκέφθηκε για να υποβάλη τον σεβασμό της η μοναχή Εθελχίλδη (Ethelhild), ηγουμένη γειτονικής μονής. Συζητώντας με την πριγκήπισσα η ηγουμένη ανέφερε ότι είχε δει και εκείνη την στήλη του φωτός πάνω από τα λείψανα του αγίου Οσβάλδου, η δε πριγκήπισσα την πληροφόρησε ότι κατά την μαρτυρία των πατέρων της μονής το χώμα στο οποίο είχε χυθή το απόπλυμα των λειψάνων έδιωχνε τους δαίμονες. Η ηγουμένη τότε ζήτησε και έλαβε λίγο τέτοιο χώμα, το οποίο φύλαξε σε ένα σακουλάκι. Αργότερα, όταν έφεραν στο μοναστήρι της μία δαιμονιζόμενη, η πάσχουσα θεραπεύθηκε μόνο με την θέα του αντικειμένου αυτού.

Η χάρις του Θεού έδειξε θαύματα όχι μόνον μέσω των τιμίων λειψάνων του Αγίου Οσβάλδου και του σταυρού που ύψωσε, αλλά και με το χώμα του σημείου όπου έπεσε στο πεδίο της μάχης και με τους πασάλους πάνω στους οποίους ύψωσαν τα τίμια μέλη του. Τα ακόλουθα θαύματα αναφέρονται στην Ιστορία του Αγγλικού λαού και της Εκκλησίας του του οσίου Βέδα.

Κάποτε ένας ταξιδιώτης περνούσε με το άλογό του από το λιβάδι όπου είχε γίνει η μάχη και φονεύθηκε ο Άγιος Οσβάλδος. Τότε το άλογό του έπεσε κάτω και άρχισε να σπαράζει βγάζοντας σπαρακτικές κραυγές. Ο χωρικός, αν και προσπάθησε να το σώσει, δεν μπόρεσε να κάνη τίποτε. Τότε άρχισε να το σέρνει προς το σημείο όπου είχε πέσει το ματωμένο σώμα του βασιλέως. Όταν έφθασε εκεί, το άλογο ηρέμησε, σταμάτησε τις κραυγές και συνέχισε τον δρόμο του.

Στην συνέχεια του ταξιδιού του ο χωρικός έφθασε σε ένα χάνι. Εκεί διεπίστωσε ότι η ανηψιά του ιδιοκτήτη ήταν παράλυτη. Διηγήθηκε τότε τι είχε συμβή στο άλογό του και συνέστησε στους συγγενείς να μεταφέρουν την κοπέλα στο σημείο εκείνο. Πράγματι η πάσχουσα μεταφέρθηκε με ένα φορείο και έμεινε όλη την νύκτα εκεί. Όταν ξύπνησε το πρωί, ζήτησε νερό, έπλυνε το πρόσωπο της, χτένισε τα μαλλιά της, έσιαξε την μαντήλα στο κεφάλι της και γύρισε πίσω με τα πόδια υγιής, όσο ποτέ άλλοτε.

Μια άλλη φορά ένας Βρετανός ταξιδιώτης, περνώντας από το πεδίο της μάχης διεπίστωσε ότι ένα σημείο του λιβαδιού ήταν πιο πράσινο και πιο ανθισμένο από το υπόλοιπο. Τούτο το θεώρησε σαν σημείο που φανέρωνε ότι εκεί είχε πέσει κάποιος πολεμιστής μεγάλης αγιότητας, γι' αυτό και πήρε για ευλογία λίγο χώμα. Συνεχίζοντας τον δρόμο του έφθασε την νύκτα σε ένα χωριό και φιλοξενήθηκε στην καλύβα μιας οικογενείας. Πριν κοιμηθεί κρέμασε σε μία δοκό το μικρό σακούλι με το χώμα του λιβαδιού. Την νύκτα όμως ξέσπασε πυρκαϊά. Όλα κατακάηκαν έκτος από την δοκό εκείνη και το πάνινο σακουλάκι. Όταν οι χωρικοί ρώτησαν περί αυτού τον ξένο ταξιδιώτη, διεπίστωσαν ότι επρόκειτο για χώμα από το σημείο που έπεσε ο Άγιος Οσβάλδος.

Στην μονή που φυλάσσονταν τα άγια λείψανα ζούσε κάποτε ένα παιδί που αργότερα έγινε μοναχός. Κάποτε αρρώστησε από πυρετό και ρίγη. Τότε ένας από τους παλαιούς αδελφούς της μονής του συνέστησε να σταθή δίπλα στην λάρνακα, έως ότου του περάσει ο πυρετός. Πράγματι το παιδί βρήκε την υγεία του και έμεινε στην μονή για όλη του την ζωή.

Η φήμη των θαυμάτων του αγίου Οσβάλδου δεν έμεινε μέσα στα όρια της Βρετανίας, αλλά διαδόθηκε γρήγορα, κυρίως στην Ιρλανδία και την Γερμανία. Ο αγγλικής καταγωγής άγιος Γουίλιβρόρδος (Willibrord), φωτιστής των Φρισίων (αρχαίων Ολλανδών) και αρχιεπίσκοπος Ουτρέχτης (βλέπε 7 Νοεμβρίου), διηγείται τα ακόλουθα από το καιρό της δωδεκάχρονης παραμονής του στην Ιρλανδία:

«Τον καιρό που μία μεγάλη επιδημία πανώλους αποδεκάτιζε την Βρετανία και την Ιρλανδία, αρρώστησε και ένας λόγιος Σκώτος που ζούσε στην Ιρλανδία. Βλέποντας τον θάνατο του να πλησιάζει ήλθε σε συναίσθηση της καταστάσεώς του και έστειλε και με κάλεσε να τον εξομολογήσω. "Βλέπω από τώρα, είπε, τις φλόγες της κολάσεως. Αν όμως ο Θεός με σώση, υπόσχομαι να αλλάξω ζωή. Έχω ακούσει για τον Άγιο βασιλέα σας Οσβάλδο. Σας παρακαλώ, αν έχετε λείψανά του, να με ευλογήσετε". Του είπα ότι είχα ένα κομματάκι από τον πάσαλο στον οποίο κάρφωσαν την τιμία κέρα του και πως, αν έχη πίστη, ο Θεός όχι μόνον θα τον έσωζε διά πρεσβειών του δούλου Του, αλλά θα του έδινε και πολλά χρόνια ακόμα. Με διεβεβαίωσε για την πίστη του. Τότε εγώ έβαλα το ξύλο σε λίγο νερό και του έδωσα να πιεί. Πράγματι θεραπεύθηκε και έζησε χριστιανικά για πολλά ακόμη χρόνια, μετανοημένος και τακτοποιημένος».

Προς τιμήν του αγίου Οσβάλδου έχουν αναγερθή τουλάχιστον 67 ναοί.

Αγιογραφίες / Φωτογραφίες

Άγιος Οσβάλδος

Άγιος Οσβάλδος

Σχετικές συνδέσεις

1. [Σύναξη των εν Σκωτία διαλαμπάντων Αγίων](#)
2. [Άγιος Αϊδανός](#)
3. [Άγιος Εδουΐνος](#)

Παραπομπές

1. [Ιερά Μονή Παντοκράτορος Μελισσοχωρίου](#)